

РЕШЕНИЕ

№ 1338

гр. София, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 08.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8102** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 128 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 107, ал. 2 от Закона за автомобилните превози (З.), образувано по жалбата на С. К. С., ЕГН [ЕГН], против Заповед № РД-14-2028/02.07.2021г., издадена от Директора на Регионална дирекция (РД) „Автомобилна администрация“ („АА“) [населено място], с която са наложени принудителни административни мерки по чл. 10ба, ал. 1 т. 1, буква „а“ и т. 4 буква „б“ З.: 1. временно спиране от движение чрез сваляне и отнемане на предна регистрационна табела на лек автомобил Ф. Транспортер с рег. [рег.номер на МПС] до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца; 2. временно отнемане на свидетелство за управление на С. К. С. до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година. Заповед № РД-14-2028/02.07.2021г. на Директор на РД „АА“ [населено място] е издадена въз основа на констатациите, съдържащи се в Акт за установяване на административно нарушение Серия А-2020 № 292367 от 01.07.2021г., като е прието за установено, че на 01.07.2021 г. при извършване на проверка за спазване на разпоредбите на З., Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и издадените въз основа на тях подзаконовни нормативни актове, Б. Н. Б. – инспектор при РД „АА“ [населено място], е установил, че С. К. С. около 09:40 часа в ГКПП – К. вход леки

коли с посока на движение [населено място], като водач на лек автомобил Ф. Транспортер с рег. [рег.номер на МПС] – собственост на А. В. Б., ЕГН [ЕГН], се е явил за гранична проверка на ГКПП – К. при старши полицай К. Т., като водачът е извършвал международен превоз на осем броя гръцки граждани по маршрут от Кралство Н. до Република България. От снети при проверката обяснения на два броя пътници, се установило, че е извършено заплащане от по 50 евро на пътник. Водачът С. декларирал, че е получил 400 евро за извършения превоз, без да притежава Лиценз за извършване на международен превоз на пътници – Лиценз на Общността.

Поради това – липсата на лиценз за извършване на обществен превоз на пътници, притежаван от собственика, е налице основанийето по чл. 106а, ал. 1 т. 1 буква „а“ и т. 4, буква „б“ З..

За доказване компетентността на Директора на РД „АА“ [населено място] са представени Заповед № РД-01-43/23.01.2020 г. на Изпълнителния директор на ИА „АА“, с която на основание чл. 107, ал. 1 З. са предоставени правомощия на директорите на регионалните дирекции на Агенцията да прилагат с мотивирани заповеди принудителните мерки по чл. 196 и чл. 106а З. и Заповед № 589/31.01.2020 г. на Изпълнителния директор на ИА „АА“, с която на основание чл. 82а, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) Ч. А. К. е преназначен на длъжност Директор в РД „АА“ [населено място], считано от 04.02.2020 г. за срок от 2 години.

С жалбата се иска отмяна на Заповед № РД-14-2028/02.07.2021 г. на Директора на РД „АА“ [населено място] като незаконосъобразна, издадена при липса на компетентност, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон, както и в несъответствие с целта на закона.

Твърди, се че не е извършван обществен превоз, а жалбоподателят и останалите пътници са пътували под формата на споделено пътуване, управляваният от него автомобил е лек и не може да бъде лицензиран за извършване на международен превоз. Изложени са доводи, че е нарушен принципът на съразмерност, както и че

наложената ПАМ не определя интензитета на принудата.

Допълнителни съображения са изразени с писмено становище, постъпило от адв. Р. Ж. – пълномощник на жалбоподателя. В него се твърди, че не е доказано извършването на обществен превоз на пътници срещу заплащане, а обясненията на гръцките граждани, посочени в оспорената заповед, не са приети при спазване на реда по чл. 44 АПК, тъй като не са приподписани от административния орган или определено от него длъжностно лице, нито е вписано предупреждение, че даващите ги могат да бъдат разпитани като свидетели в съдебно производство, което ги прави негодни средства за доказване на административно нарушение, при чието извършване може да се приложат принудителните административни мерки. Отделно от това, се сочи, че липсвали каквито и да било данни за присъствието на преводач предвид обстоятелството, че са снети сведения от чуждестранни граждани. Следователно, липсват доказателства за фактите, които ответникът е приел за установени, а именно извършване на международен обществен превоз на пътници, а тежестта да докаже състава на мярката е негова. Твърди се, че не е доказано, че е извършено плащане или има уговорка за извършване на плащане на услугата превоз, което не се установява по делото.

Сочи се, че е налице противоречие между фактическата обстановка и правното основание, въз основа на което е наложена ПАМ. Жалбоподателят твърди, че приложимата разпоредба, предвиждаща ПАМ „временно спиране от движение на МПС“, с което се извършва международен превоз на пътници или товари, е чл. 10ба, ал. 1, т. 3, б. „а“ З., а не посочената от административния орган в ЗППАМ. Същото противоречие било налице и по отношение на мярката по чл. 10ба, ал. 1, т. 4, б. „б“ З..

Твърди се още, че целта на принудителните мерки по чл. 10ба З. е постигната с прилагане на мярката по чл. 10ба, ал. 1 т. 1, б. „а“ З. със спиране от движение на моторното превозно средство, за което липсва удостоверение или заверено копие от лиценз на Общността. Срокът на мярката е до отстраняване на нарушението, а З. изисква лицензионен режим за извършване на международен превоз на пътници. При това положение отстраняване на нарушението означава предприемане на действия по

лицензиране на превозвача и включване на процесното МПС в списъка към лиценза, което е практическо невъзможно, защото се касае за лек автомобил, а водачът е физическо лице, на което не може да бъде издаден лиценз за извършване на международен превоз на пътници по аргумент от чл. 2, ал. 1 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари във връзка с § 1 т. 5 от ДР З..

Алтернативно е направено искане за изменение на заповедта в частта ѝ относно срока на принудителните мерки, като се възприеме за съразмерен срок около техния минимум. Не се заявява претенция за присъждане на разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят С. К. С. – редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът Директор на РД „АА“ [населено място], редовно призован, не се явява, не се представлява.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд – София – град, III отделение, 46-и състав, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1 във вр. с чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес и в законоустановения 14-дневен срок, поради което е допустима, а разгледана по същество се явява основателна.

С оспорената заповед е прието за установено, че С. К. С. извършва международен обществен превоз на пътници, което противоречи на приложения състав на чл. 10ба, ал. 1 т. 1 буква „а“ и на т. 4, буква „б“ З.. Съгласно чл. 10ба, ал. 1 т. 1 буква „а“ З., принудителната мярка „временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца“ се прилага за извършване на превоз на пътници или товари с моторно превозно средство, без за

него да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или няма заверено копие към лиценза на Общността. С разпоредбата на чл. 106а, ал. 1 т. 3, б. „а“ З., е предвидена принудителната мярка „временно спиране от движение на моторно превозно средство“, с което се извършва международен превоз на пътници или товари без разрешително, което се изисква по силата на двустранни международни договори, по които Република България е страна, а срокът е до заплащането на наложената глоба за извършеното нарушение и издаване на съответно българско разрешително в граничен пункт или на друго място на територията на Република България. Граматичното и смислово съдържание на разпоредбата по чл. 106а, ал. 1 т. 1, б. „а“ З., сравнено със състава на принудителната мярка по чл. 106а, ал. 1 т. 3, б. „а“ от същия закон, сочи на извода, че международен превоз на пътници или товари не е факт, който може да бъде подведен под приложеното от ответния орган правно основание по чл. 106а, ал. 1 т. 1, б. „а“ З.. М. превоз е факт, който е включен в състава на чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. „а“ З., но не е елемент от приложения състав на т. 1, б. „а“ от същия закон, а срокът на принудителните мерки и условията за преустановяване на нейното действие са различни. Това е така, защото изискванията и режимите са различни – лицензионен режим, а лицензът на Общността е валиден на територията на държавите на Общността, и разрешителен по силата на международни договори, по които Република България е страна, като във втория случай е необходимо издаването на българско разрешително на граничен пункт.

Същото противоречие между фактическите елементи, послужили като мотиви за прилагане на принудителните административни мерки се установява и по отношение на мярката по чл. 106а, ал. 1 т. 4, б. „б“ З. – временно отнемане на СУМПС на водач, който извършва обществен превоз на пътници с МПС без да има издадено удостоверение или без да има заверено копие към лиценз на Общността. Този състав на приложената принудителна административна мярка също не съдържа международен превоз, за който се изисква разрешително съгласно международни договори, по които Република България е страна. Аргумент за изложеното са разпоредбите и на Глава четвърта „Международни превози“ от З., в която за извършване на международен превоз се изисква, освен лиценз на Общността, и

разрешително, съобразно международните договори, по които Република България е страна.

Посоченото противоречие между фактическото основание – извършване на международен обществен превоз на пътници с автомобил, без да има издадено заверено копие към лиценз на Общността и същият не е вписан в списък на МПС към лиценз, издаден от МТИТС, както и липса на лиценз за собственика на процесния автомобил за извършване на обществен превоз на пътници на територията на Република България или на територията на Общността, и фактическите състави на правното основание по чл. 106а, ал. 1 т. 1, б. „а“ и т. 4, б. „б“ З. се установява от съдържанието на оспорената заповед. Същото представлява нарушение на материалния закон, тъй като срокът и условията за действие на принудителните мерки са различни, а с това се накърнява и правото на защита и на законност на принудата.

Фактите, представляващи състав на приложената принудителна административна мярка, се установяват посредством съставен Акт за установяване на административно нарушение по аргумент от чл. 106а, ал. 1 З. – принудителните мерки да се прилагат за преустановяване на административни нарушения. Целта е само за преустановяване, което се доказва и от установените основания за прекратяване на действието на принудителните мерки – отстраняване на нарушението. Ето защо нарушението на материалния закон при издаване на оспорената заповед се явява съществено за законосъобразността на приложените принудителни мерки, тъй като адресатът на принудата трябва да разполага с ефективна възможност да отстрани нарушението и предсрочно да се прекрати нейното действие, т.е. да изпълни условията на съответния режим.

В Акта за установяване на административно нарушение № 292367 от 01.07.2021 г. е посочено, че от обясненията на двама гръцки граждани – пътници и от сведение на водача на МПС, е установено заплащането на превоза. Такива доказателства не са приложени по делото и доколкото доказателствената тежест за установяването на фактическите основания за издаване на оспорения акт е на административния орган, остава недоказан и съставът на приложената принудителна административна мярка.

Принудителните мерки се налагат при стриктно спазване на производството по установяване на нарушението, за чието преустановяване се налагат, поради което актът за установяване на административно нарушение и събраните в хода на проверката писмени сведения следва да бъдат формално изрядни, за да послужат като годни средства за доказване състава на мярката.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172 АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 46-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № РД-14-2028/02.07.2021г., издадена от Директора на Регионална дирекция (РД) „Автомобилна администрация“ („АА“) [населено място] по жалба на С. К. С., ЕГН [ЕГН].

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от връчването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: